

mpc
METODICKO-PEDAGOGICKÉ CENTRUM

 VZDELÁVANÍM
PEDAGOGICKÝCH ZAMESTNANCOV
K INKLÚZII MARGINALIZOVANÝCH
RÓMSKYCH KOMUNÍT

Moderné vzdelávanie pre vedomostnú spoločnosť / Projekt je spolufinancovaný zo zdrojov EÚ

Kód ITMS: 26130130051

číslo zmluvy: OPV/24/2011

Metodicko – pedagogické centrum

Národný projekt

**VZDELÁVANÍM PEDAGOGICKÝCH ZAMESTNANCOV
K INKLÚZII MARGINALIZOVANÝCH RÓMSKYCH KOMUNÍT**

Jana Smolková

Dramatizácia v predstavení

(zbierka divadelných predstavení)

1.časť

Vydavateľ: Metodicko-pedagogické centrum,
Ševčenkova 11, 850 01
Bratislava

Autor UZ: Mgr, Jana Smolková

Kontakt na autora UZ: Základná škola Konštantínova
1751/64, Stropkov,
janasmolkova1@gmail.com

Názov: Dramatizácia v predstavení
(zbierka divadelných
predstavení) 1.časť

Rok vytvorenia: 2014

**Oponentský posudok
vypracoval:** Mgr, Helena Slobodníková

ISBN 978-80-565-0745-2

Tento učebný zdroj bol vytvorený z prostriedkov projektu Vzdelávaním pedagogických zamestnancov k inklúzii marginalizovaných rómskych komunit. Projekt je spolufinancovaný zo zdrojov Európskej únie.

Text neprešiel štylistickou ani grafickou úpravou.

Úvod

Tieto učebné zdroje určite poslúžia na inšpiráciu učiteľom, ktorí vedú dramatický krúžok ale aj nanávk programu ku rôznym príležitostiam v škole. Texty sú rôzneho druhu – niektoré potrebujú rozprávača, iné potrebujú nápevy piesní, ale schopný učiteľ si ich ľahko pretvorí do svojej podoby.

V dramatizovaných rozprávkach využívame aj maňušky. Maňuška je najjednoduchšia bábka. Ukazovák je hrdlom maňušky, palec a prostredný prst ručičkami. Aby nebolo vidieť ruku vodiča bábky, maňuška má predĺžený oblek, najlepšie až po lakeť vodiča. Ak škola nemá hotové javisko, môže ho dočasne nahradiť tak, že sa cez otvorené dvere priečne upevní tyč alebo doska s dekoratívnou látkou. Maňušky hrajú svoje úlohy nad tyčou. V prírode zavesíme prikrývku medzi stromy. Dramatizáciu môže hrať aj živí herci. Nacvičenie týchto hier si vyžaduje vytrvalosť a správny pedagogicko-režijný postup. Učiteľka je často v jednej osobe dramaturgom, režisérom, výtvarníkom ...

V týchto učebných zdrojoch nájde učiteľ dramatickej výchovy v prvej časti materiál na dramatizáciu rozprávky, v druhej časti je materiál k Mikulášovi a Vianociam a tretia časť obsahuje materiál ku Dňu matiek. Každá scénka má v závere pár úloh na porozumenie textu.

Verím, že to čo tu učitelia nájdú, im uľahčí vyučovanie dramatickej výchovy.

Zoznam divadelných scén:

1. Domček, domček
2. Koza rohatá a jež
3. V širom poli zámoček
4. O divotvornom hrnčeku
5. Výhovorka býva horká
6. Husenička Terka
7. Šípková Ruženka
8. O rybárovi a zlatej rybke
9. Biely sen
10. Kocúrik Pazúrik

Zdroj obrázkov: internet

Domček, domček

Postavy: Myška, Žabka, Zajko, Líštička, Vlčík, Medved'

Uprostred scény stojí domček. (Môže byť napr. z kartónu, z penových puzzle kociek či molitanových kociek a pod.) Pricupitá k nemu myška, obzerá si ho zo všetkých strán, snaží sa pozrieť do okna. Zaklope na dvere.

Myška: Domček, domček, kto v tebe býva? (Nastaví jedno uško, druhé uško – nič.)

Nikto sa neozýva. Budem v ňom bývať sama. (Priskáče žabka.)

Žabka: Domček, domček, kto v tebe býva?

Myška: Ja myška – pipíška. A ty si kto?

Žabka: Ja som žabka – skákajlabka.

Myška: Podže bývať so mnou!

Žabka: Dobre.

Myška a Žabka: A bývame tu dve.

Zajko: (Prihopká): Domček, domček, kto v tebe býva?

Myška: Ja myška – pipíška.

Žabka: Ja žabka – skákajlabka. A ty si kto?

Zajko: Ja som zajko – pobhajko.

Myška a Žabka: Podže bývať s nami!

Zajko: Dobre.

Myška, Žabka a Zajko: A bývame tu traja.

Líštička: (Hrdo si nesie dlhý chvost): Domček, domček, kto v tebe býva?

Myška: Ja myška – pipíška.

Žabka: Ja žabka – skákajlabka.

Zajko: Ja zajko – pobhajko. A ty si kto?

Líštička: Ja som líštička – kmotrička.

Myška, Žabka a Zajko: Podže bývať s nami!

Líštička: Dobre.

Myška, Žabka, Zajko a Líštička: A bývame tu štyria.

Vlčík: Domček, domček, kto v tebe býva?

Myška: Ja myška – pipíška.

Žabka: Ja žabka – skákajlabka.

Zajko: Ja zajko – pobhajko.

Líštička: Ja líštička – kmotrička. A ty si kto?

Vlčik: Ja som vlčik – sivý bôčik.

Myška, Žabka, Zajko a Líštička: Podže bývať s nami!

Vlčik: Dobre.

Myška, Žabka, Zajko, Líštička a Vlčik: A bývame tu piati.

Medveď: (*Ťažkopádne sa kýve zo strany na stranu.*) Domček, domček, kto v tebe býva?

Myška: Ja myška – pipiška.

Žabka: Ja žabka – skákajlabka.

Zajko: Ja zajko – pobehajko.

Líštička: Ja líštička – kmotrička.

Vlčik: Ja vlčik – sivý bôčik. A ty si kto?

Medveď: Ja som medveď – ťarbalaba.

Myška: Podže bývať s nami!

Medveď: Dobre. (*Pokúša sa dostať dnu.*) Dvere sú úzke. Radšej si vyleziem na strechu.

Myška, Žabka, Zajko, Líštička a Vlčik: Nie, nie, zvalíš nám dom!

Medveď: Nie, nezvalím! (*Dom padá.*) Už som ho zvalil.

Myška, Žabka, Zajko, Líštička a Vlčik: (*Utekajú, každý na inú stranu.*) Ojojóóój!

ÚLOHY K TEXTU:

1. Vymenuj, ktoré postavy vystupujú v rozprávke?

2. Mali postavy v príbehu kladné alebo záporné vlastnosti?

3. Čo prekážalo medveďovi aby mohol bývať v domčeku?

4. Čo sa stalo so zvieratkami z domčeku?

5. Aký osud zastihol domček?

Koza rohatá a jež

Postavy: rozprávač, Líška, Vlk, Koza, Medveď, Ježko

Rozprávač: Bola koza rohatá, do pol boka odratá. Utekala horami a kryla sa dierami. Kto neverí, nech neverí, skryla sa do líščej diery.

(Prichádza líška, obchádza dieru, obchádza, krúti hlavou.)

Líška: Kto si, zvere, v mojej diere?

Koza: *(Zadupoce.)* Ja som koza rohatá, do pol boka odratá, cupi-lupi nohami, prekoľem ťa rohami.

(Líška sa veľmi naľaká a utečie. Smutná blúdi po lese a stretne vlka.)

Vlk: Líštička-kmotrička, ryšavá hlavička, čo si taká smutná, neveselá?

Líška: Ach, vlčík-tlčík, keby si ty vedel, aká obluda sa ukrýva v mojej diere! Podžže mi ju, pod' vyhnať!

Vlk: A veru idem!

(Spolu prichádzajú k líščej diere.)

Vlk: Kto si, zvere, v líščej diere?

Koza: *(Zadupoce.)* Ja som koza rohatá, do pol boka odratá, cupi-lupi nohami, prekoľem ťa rohami!

(Preľakne sa aj vlk a spolu s líškou rýchlo utečie preč. Stretnú medveďa.)

Medveď: Kdeže tak utekáte, líštička-kmotrička a vlčík-tlčík, kde?

Líška: *(Smutne pokýva hlavou)* Ach, keby si ty vedel, medveďku-daj labku, aké strašné zviera je v mojej diere! Podžže mi ho, pod' vyhnať!

Medveď: A veruže idem!

(Prídu k líščej diere.)

Medveď: Kto si, zvere, v líščej diere?

Koza: *(Zadupoce.)* Ja som koza rohatá, do pol boka odratá, cupi-lupi nohami, prekoľem ťa rohami!

(Všetci traja preľaknutí utekajú preč. Stretnú ježa.)

Ježko: Kdeže tak utekáte, líštička-kmotrička, vlčík-tlčík i ty, medveďku-daj labku, kde?

Líška: Ach, ježko-bežko, keby si ty vedel, aké strašné zviera je ukryté v mojej diere, aj ty by si utekal.

Ježko: *(Sa zasmieja.)* Ale ja? Podžte len, ja vám ho vyženiem!

Medveď: *(Nahnevany.)* Ej, kdeže ty, ja som ho nemohol!

Ježko: No len podžte, ja vám ho vyženiem!

(Prídu k líščej diere.)

Ježko: Kto si, zvere, v líščej diere?

Koza: *(Zadupoce.)* Ja som koza rohatá, do pol boka odratá, cupi-lupi nohami, prekolem ťa rohami!

Ježko: A ja som jež, prekolem ťa tiež!

(Ježko skočí ku koze a pichá ju ostňami, koza vyskočí a uteká ako vládze. Nikdy viac už do hory nevkročila.)

ÚLOHY K TEXTU:

1. Vymenuj, ktoré postavy vystupujú v príbehu?

2. Kto nevedel vyhnat' tvora z diery?

3. Kto napokon tvora vyhnal?

4. Ktoré zvieratko bolo ukryté v diere?

5. Čo použilo zvieratko na vyhnanie tvora?

6. Komu diera patrila?

7. Ako by mohol príbeh pokračovať?

V širom poli zámoček

Postavy: rozprávač, Žabka, Myška

Rozprávač: V širom poli zámoček, zámoček, trbliece sa, ligoce, ligoce. Z močiara šla žabka k lesu, vidí: vráta zavreté sú. Povoľže sa, závora, závora, otvor vráta do dvora, do dvora.

Žabka: Kto to v zámku, kto to býva? Kto to v ligotavom býva?

(Vojde do zámočku.)

Kvá-kvá! Tíšina... Sama som tu, jediná. I keď vôkol vlahy málo, bývanie by sa mi zdalo!

Kvá-kvá! Kvá-kvá-kvá! Ľaľa, piecka onakvá. Rajnica i hrniec masti, to sa len tak nepošťastí!

Hľa, i múčka, to už hej, upečiem si posúch z nej.

Rozprávač: Len čo svetlo zažla žabka, zaklopala myška – škrabka.

Myška: Aký je to zámoček, zámoček, že sa celý ligoce, ligoce? Kto v tom zámku, kto býva?

Žabka: Ja žabka-čľapka. A ty si kto?

Myška: Ja? Myška škrabka. Pustiže ma, pusti dnu, budem bývať s tebou tu. Zrna si sem naznášame, budeme piecť buchty samé.

Žabka: Vitaj teda, hybaj dnu, dobrí sa vždy dohodnú.

Podľa Samuëla Maršáka.

ÚLOHY K TEXTU:

1. Vymenuj, ktoré postavy vystupujú v rozprávke?

2. Ktoré postavy v rozprávke mali kladné vlastnosti?

3. Kde sa nast'ahovali žabka a myška?

4. Kedy zaklopala myška?

5. Čo sľúbila myška žabke?

O divotvornom hrnčeku

Postavy: rozprávač, Anička, Janko, babka,

Rozprávač: Kde bolo, tam bolo, za horami za dolami, stál jeden domček. Taký obyčajný, celkom maličký. Bývali v ňom dve deti, Janko a Anička. Bývali tam celkom sami, nemali otca ani mamku a vlastne nemali vôbec nič, len jeden druhého. No nebolo im ľahko. Nikto sa o nich nestaral, nikto im nepomohol, topánočky nezaviazal, boliestku nepofúkal, rozprávočku neporozprával, všetko museli robiť sami. Živili sa tým, čo našli v neďalekej hore. Jedného dňa sa práve vracali z hory.

Anička: Janko, ja som hladná!

Janko: Neboj sa, Anička, o chvíľu sme doma a navaríme si dobrú polievocku z tých húb, čo sme minule nazbierali!

Anička: Janko, ale to bude dlho trvať a ja som hladná teraz a veľmi!

Janko: No dobre. Pozri, tu je jabloň. Pod', natrháme si jabĺčka.

Anička: Krásne sú, veľké a červené a voňavé a mňam, aké dobré!

Janko: Veru, dávno som už nejedol niečo také chutné!

Anička: Janko, vidíš to čo ja?

Janko: Kde?

Anička: Tam, aha, niekto tam je.

Janko: Veru máš pravdu. A vyzerá, že potrebuje pomoc. Pod', ideme bližšie.

Anička: Dobrý deň, babička.

Janko: Dobrý deň, čo sa vám stalo, babička?

Babka: Dobrý deň, deti moje. Tu, hľa, s vozom sa trápim, jedno koleso mi v blate uviazlo.

Janko: Nebojte sa, babka, ja mám sily dosť, raz-dva vám pomôžem. Hej-rup a je to!

Babka: Vďaka ti, synak, celý deň som hrnce predávala, už som veru unavená. A vieš čo, za to, že si tak pomohol, môžeš si jeden hrniec vybrať.

Janko: Ďakujem, babička, my hrnce nepotrebujeme, aj tak nemáme čo do nich vložiť, stačí nám aj ten jeden, čo máme doma. Ale keď inak nedáte, vezmem si jeden hrnček na maliny či čučoriedky. Postačí aj tento obyčajný, netreba nám maľovaný.

Babka: No vidím, že skromný si ty chlapec. Rada ti ten hrnček dám, lebo bude v dobrých rukách. No vedz, že to nie je obyčajný hrnček, ale divotvorný. Stačí, keď mu povieš: „Hrnček, prosím, var!“ a hneď budete mať hostinu. A keď povieš: „Ďakujem, hrnček, už dosť“, hrnček skončí.

Janko: To je najlepší dar, aký sme kedy dostali. Pod', Anička, ideme domov, nebudeš už viac

hladná. Ďakujeme Vám, babička, zbohom!

Rozprávač: Deti sa rozlúčili s babkou a ponáhľali sa domov.

Anička: Janko, chytro, postav hrnček na stôl, už sa nemôžem dočkať, čo nám to vyčaruje.

Janko: Len pokojne, sestrička, musíme hrnček najskôr poprosiť. Hrnček, prosím, var!

Anička: Janko, pozri, kaša! Kašička, a aká voňavá, voňavučka a mňam, sladučká ako med!
Ochutnaj!

Janko: Veru, dobručka je a je jej stále viac a viac, ja už veru nevládzem!

Anička: Aj ja už mám veru plné bruško.

Janko: Ďakujem, hrnček, už dost'.

Anička: Janko, poslúcha ťa! Hrnček ťa poslúcha na slovo! Nebudeme už viac hladovať!
Nemusíme sa už báť zimy!

Janko: Máš pravdu, Anička. Tento hrnček nám dobre poslúži.

Rozprávač: Jedného dňa šiel Janko do hory sám dreva narúbať. Dlho sa však nevracal a Anička už bola netrpezlivá. Keď sa hlad začal ozývať stále silnejšie, rozhodla sa sama vyskúšať hrnček.

Anička: Hrnček, prosím, var! Jéj, funguje to! Mňam, mňam, dobrú kašu varíš, hrnček! A veru jej nie je málo, dost' bude aj pre Janka, veď už hádam každú chvíľu príde... Ale čo to, už je kaše veľa, aha, veď už pretečie... Dost', hrnček! Prečo ďalej varíš, veď už je kaše plný stôl! Hrnček stačí, čo nepočuješ? Prestaň! Veď nám kaša chalupu zaplaví! Ajajáááj! Čo mi len povie Janko!

Rozprávač: Kaše bolo stále viac a viac a viac a Anička bola zúfalá. Plakala, bedákala, aj kričala na hrnček, len na to správne slovo si nemohla spomenúť. Nemajme jej to za zlé, veď bola ešte malá. A čo vy, deti? Poznáte to zázračné slovo? Veru tak, je to ďakujem. Našťastie, Janko pribehol, keď zbadal tú pohromu, rýchlo povedal: „Ďakujem, hrnček, dost'!“ a hrnček prestal. A že mal Janko také dobré srdce, pomohol Aničke všetok ten neporiadok poupratovať.

ÚLOHY K TEXTU:

1. Aký bol hrnček ktorý dostali deti?

2. Kam odišiel Janko?

3. Aké čarovné slovíčko mala použiť Marienka?

Výhovorka býva horká

Postavy: Prasiatko, Zajačik

Prasiatko: Ja som prasiatko. Milé, zlaté, šikovné, každý ma má rád. Niektorí o mne vravia, že som lenivé, ale keď ja si viem tak dobre vymyslieť, ako sa práci vyhnúť. Čo ja za to môžem, že som také múdre? A tu ide môj najlepší kamarát zajačik. Zajačik, ahoj!

Zajačik: Ahoj, prasiatko, pod' so mnou, budeme oberať hrášok.

Prasiatko: Jáj, zajko, ja ísť nemôžem. Ráno som si našlo na brušku dierku. Tuto, aha, (*Ukazuje na pupček.*), ak sa zohnem, určite sa mi aj roztrhne. Nesmiem ani hľadiť na hrášok.

Zajačik: Chúd'a prasiatko, neboj sa, oddýchneš si a zas bude dobre. Ja zatiaľ oberiem hrášok.

Prasiatko: (*Pre seba.*) Tak, nech si len zajko oberá sám. Ja sa zatiaľ trošku v bahne pováľam.

Prasiatko: Júj, tu niečo dobre vonia. Až sa mi slinky zbiehajú. Zajko, čo varíš?

Zajačik: Polievku varím, prasiatko, z čerstvého hrášku, čo som naoberal, už je aj hotová.

Prasiatko: Tak to by som azda mohlo aj ochutnať.

Zajačik: Kdeže, prasiatko, veď teba bruško bolí. Na choré bruško je najlepší liek hlad.

Prasiatko: (*Pre seba.*) Och, ja nešťastné prasiatko. No to veru nebol dobrý nápad, na bruško sa vyhovárať. Nabudúce si musím vymyslieť niečo lepšie.

Zajačik: Ahoj, prasiatko, pod', treba nám dvor pozametáť. Pomôžeš mi a raz-dva sme hotoví.

Prasiatko: Zametať? Kdeže, zajko. To naozaj nemôžem. Nôžka ma bolí.

Zajačik: A čo sa ti stalo?

Prasiatko: Sám neviem, ako sa to stalo. Pekne si sedím, nikomu nič nerobím a zrazu predomnou klinec. Takýto velikánsky klinčisko. No a zrazu ten klinec štuch do nohy. Joj, ako bolí.

Zajačik: No, škoda, prasiatko. Myslel som si, že keď pozametáme, pôjdeme spolu na preteky. Ale keď ťa nôžka bolí, musíš zostať doma, nič sa nedá robiť. Tak ahoj, utekám, aby som všetko stihol a keď sa vrátim, porozprávam ti, kto vyhral preteky. (*Odíde.*)

Prasiatko: (*Pre seba.*) Ojoj, ja nešťastné prasiatko. Celkom som zabudlo na preteky. A tak som sa tam tešilo! Ja som predsa také súce zvieratko! Určite by som vyhralo prvú cenu! A teraz musím sedieť doma. Som ja ale hlúpe. Nebolo mi treba na nohy sa vyhovárať.

Prasiatko: Dnes je taký krásny deň. Nie je veru nič lepšie ako sa ponoriť do bahenného kúpeľa a vyhrievať sa na slniečku. Kroch, kroch. Trochu si tu pospinkám.

Zajačik: Ahoj, prasiatko, idem do lesa nazbierať fialky, nepridáš sa?

Prasiatko: (*Strhne sa.*) Čo čo čo? Do lesa? Na fialky, aké fialky? Nie, nie, zajko, ja nemôžem nikam ísť, pozri tu, na moje uško! Cez noc mi ovislo a možno sa mi odtrhne. Vidíš, aké je ovisnuté? Zohnem sa a uško –cup, odtrhne sa. Nie, nie, musím si ho liečiť v bahennom kúpeľi.

Zajačik: Och, máš ty ale smolu, prasiatko. Tak odkážem mačičke, že nemôžeš prísť na jej oslavu. No musím sa už ponáhľať, chcem ešte natrhať fialky a urobiť kytičku pre mačičku. Ty sa pekne lieč, nech sa ti uško rýchlo uzdraví! *(Beží preč.)*

Prasiatko: Och, och, kroch, kroch, ja nešťastné prasiatko! Mačička oslavuje narodeniny! Ako som len mohlo zabudnúť na oslavu! Určite tam budú samé dobroty, samé mňamky a ja tam nebudem! Nič ani neochutnám! Ojojoooj! *(Plače.)*

Prasiatko: Dnes musím vymyslieť niečo lepšie. Nevyplatilo sa mi vyhovárať sa ani na bruško, ani na uško, ani na nôžku. Zaviazem si ja chvostík na hrčku, to zajačik nepozná, či zahrčkaný chvostík bolí alebo nie, on má chvostík krátky, nie dlhý a tenký ako ja. Rýchlo, rýchlo, lebo zajko sa už blíži!

Prasiatko: Ahoj, zajko, dobre, že ťa vidím, práve som sa chystalo, že vyupratujem celý chlievik, ale pozri, chvostík sa mi zahrčkal, nič nemôžem robiť. Však poutratuješ aj za mňa?

Zajačik: Ale prasiatko, veď dnes je nedeľa, zabudlo si? Dnes nemusíme pracovať, dnes nás gazda vezme na veľký výlet na traktore. Na tú veľkú krásnu lúku pri lese. Tam, kde rastú tie krásne veľké jahody a maliny. Škoda, že nemôžeš ísť s nami. Tak si polež, ja ti potom porozprávam, čo som videl. Aha, tam je gazda, no tak ja utekám, aby ma tu nezabudol. Ahoj, prasiatko!

Prasiatko: Och, ja nešťastné prasiatko, kroch, kroch! Jahody, maliny! Všetci idú na výlet a ja tu zostanem celkom samé celý deň. Pre samé výhovorky si nič pekné neužijem. A na dôvažok mám ešte aj chvostík zahrčkaný. Och, ja nešťastné prasiatko, kroch, kroch.

Podľa Eleny Čepčekovej

ÚLOHY K TEXTU:

1. Aké vlastnosti o sebe hovorilo prasiatko, že má?

2. Čo malo prasiatko na brušku?

3. Čo varil zajačik?

4. Aké výhovorky si vymýšľalo prasiatko?

5. Oplatilo sa prasiatku klamať?

Húsenička Terka

Postavy: húsenička Terka, dážd'ovka Alžbetka, včielka Adelka, ďalšie včely, drozd, motýľ

Kulisy: 1 väčšia kapustná hlava s voľným listom, do ktorého možno urobiť dieru, 3 kapusty kúsok ďalej, za poslednou kameň

Húsenička Terka (*Pochutnáva si na kapustnom liste, prehryzie dierku, potom stále väčšiu.*)

Ham, ham, ham. Mňam! Dobrota! Tá kapustička je taká dobrá a výživná. Veru, niet nad čerstvé jedlo zo záhradky.

(Prestrčí hlavu cez dieru a zbadá deti.) Aha, pardon... Ahojte, kamaráti. Prepáčte. Tak som sa pustila do jedla, že som si ani nevšimla, kedy ste prišli. Dovoľte mi, aby som sa vám predstavila. Ja som No? Kto z vás uhádne kto ja som? Správne, húsenička. A volám sa Terka. Ako vidíte, mám teraz veľa práce, lebo najdôležitejšou prácou každej húseničky je dobre sa napapať. A vy, deti, máte tiež rady kapustičku? A čo ešte? Jahody, maliny, čučoriedky? Hej? No škoda, že tie teraz nerastú. To si budeme musieť počkať do leta. A viete, aké máme teraz ročné obdobie? Správne, jar.

(Zívne.) A na mňa tuším ide jarná únava. Nebude vám, deti, vadiť, keď si tu teraz trochu zdriemnem? Len na chvíľočku. *(Hľadá úkryt.)* Nájdem si nejakú štrbinku, kde sa schovám, aby si ma nejaký vtáčik nepomýlil s obedom a ... *(Naraz sa pred ňou zjaví ružová hlava...vykrične od ľaku.)* Jaaáj!

(Hlava znovu zmizne pod zemou.) Videli ste to, deti? Čo to bolo?

Dážd'ovka Alžbetka: Ja som dážd'ovka Alžbetka a bývam tu dolu. Hore chodím len málokedy, väčšinou len po daždi alebo v noci, keď aj hore je zem príjemne vlhká a voňavá. Sucho mi nerobí dobre. *(Prezerá si Terku zo všetkých strán.)* A ty? Kam máš namierené?

Terka *(Zívne.)*: Práve si hľadám nejakú postieľku, som veľmi unavená, vieš?

Alžbetka: Tam za treťou hlávkou leží pekný kameň, pod ním sa ti bude spať ako v bavlnke!

Terka: Za treťou? Koľko je tri? Deti, pomôžete mi rátať? Ja už som taká unavená...

Alžbetka: Len daj pozor na drozda. Lieta sem hľadať si obed. A vieš čo? Keď sa zobudíš, môžeme si dať preteky, kto bude skôr pri pažitke.

Terka: Výborný nápad, ale teraz už musím spaať *(Zívne.)*

Alžbetka: No deti, podľa mňa sa táto stvora v zdraví ďaleko nedostane. Zaspí po ceste a drozd ju zobne ako malinu. Musíme rýchlo niečo vymyslieť. Máte nejaký nápad? Aha, počujete? Nieкто sem letí. *(Počuť bzzz.)* Nie, to nebude drozd. Včielka Adelka! To je moja kamarátka. Ahoj, Adelka, prosím ťa, pomôž mi!

Adelka: Čo sa ti stalo, Alžbetka?

Alžbetka: Vlastne pomoc potrebuje tuto húsenička. Aha, bojím sa, že zaspí pri kapuste a nájde ju tam drozd a stane sa nešťastie.

Adelka: Rada ti pomôžem, aj tvojej kamarátke. A vieš čo? Zavolám na pomoc aj moje kamarátky včielky. Keď nás bude celý roj, žiaden vták si na nás netrúfne.

Alžbetka: Dobre, len rýchlo, Adelka, aha, tam, už letí!

(Drozd priletí, už sa vrhá na húseničku. Včielka hvízdne, objaví sa celý roj, bzučia, drozd rýchlo uletí.)

Húsenička Terka: Ach, ďakujem vám, milé včielky, život ste mi zachránili! Tak som sa zľakla!

Adelka: Poďakuj svojej kamarátke Alžbetke, to ona nás poprosila o pomoc. Pekne sa vyspi!
(Včielky odletia, Terka sa skryje za kameň a zaspí.)

Alžbetka *(Nazrie za kameň a obráti sa k deťom.):* Pssst, už spí. Budem tu na ňu dávať pozor. Keď sa zobudí, budeme sa pretekať, už sa teším!

(Niekoľkokrát nazrie za kameň, či sa Terka nezobudila, je stále netrzeplivejšia. Až sa naraz ozve divný šramot. O chvíľu spoza kameňa vyletí krásny motýľ a sadne si vedľa Alžbetky.)

Alžbetka: Kde si sa tu vzal? A nevidel si tam Terku? Vari ešte stále spí?

Motýľ: Ale Alžbetka, veď to som ja, húsenička Terka. Teda vlastne už motýľ. Pod kameňom som sa zakuklila a kým som sa dosýta vyspala, stal se zo mňa motýľ. Nám húseničkám sa to stáva, vieš?

Alžbetka: Hmmm! S tebou ale sa ja pretekať nemôžem, to by nebolo spravodlivé. Ako húsenicu som ťa poraziť mohla, ale ako motýľa určite nie! Budem sa musieť niekoho opýtať, či sa my dážďovky náhodou tiež nekuklíme. Čo si myslíte vy, deti? Bude aj zo mňa motýľ? Ja si tiež myslím, že nie. My, dážďovky, vyzeráme po celý život ako povrázky. Ale to nevadí. Motýle sú síce krásne, ale ja sa rada rýpem v zemi a to by som ako motýľ nemohla.

Podľa Heleny Kopečnej

ÚLOHY K TEXTU:

1. Ako sa volala húsenička a dážďovka?

2. Kto pomohol húseničke?

3. Na čo sa zmenila húsenička?

Šípková Ruženka

Postavy: kráľ, kráľovná, Ruženka, radca, tri dobré víly- sudičky, zlá víla, princ, starenka, rozprávač, víly tanečnice

Za scénou znie tichá hudba. Kráľ s kráľovnou sedia na tróne.

Kráľovná drží v náručí bábiku.

Rozprávač: Kde bolo, tam bolo, v kráľovstve ružovom žili kráľ s kráľovnou. Obklopení vôňou ruží ich srdce po niečom túži. Konečne prišlo šťastie veľké, v náručí držia dievčatko nežné.

Kráľovná: Povedz, kráľ, manžel môj, ako nazveme našu dcérenku?

Kráľ: Má také krásne ružové líčka, dajme jej meno Ruženka. Šípková Ruženka. *(Otočí sa do zákulisia a zvolá.)* Radca.

Radca: Želáš si, kráľ môj?

Kráľ: Choď a zavolaj dobré sudičky, nech vyveštia našej dcérenke Ruženke šťastnú budúcnosť.

Radca: Ako rozkážeš pane.

(Ukloní sa a odchádza. Zaznie hudba, prichádzajú víly so sviečkami v rukách. Postavia sa ku trónu a po jednej prichádzajú k dieťaťku.)

Prvá víla: Milá naša Ruženka, ja ti rada dávam do vienka múdrosť, krásu a lásku.

Druhá víla: Ja ti, Ruženka moja, želám dobrosrdečnosť, bohatstvo a šťastie.

(Vtom vchádza zlá víla, ktorá sa urazila, že ju ku Ruženke nepozvali a zvolá.)

Zlá víla: Stojte! Počkajte! A mňa prečo nikto nepozval veštiť Ruženke? Vypočujte si teda všetci moje želanie Ruženke. Keď bude mať pätnásť rokov, pichne sa vretenom a zaspí naveky! Naveky!

(Zlá víla sa neľútostne zasmieje a odchádza. Všetci sa vystrašia, no prichádza ešte tretia dobrá víla.)

Tretia víla: Je mi ľúto, že nemôžem odvolať kliatbu mojej zlej sestry, no môžem ju zmierniť. Počúvajte. Ruženka, nezaspíš naveky. Budeš však spať sto rokov. Zaspíš dlhým a hlbokým spánkom, pokiaľ ťa láska princa z toho spánku nevyslobodí. Keď sa zobudíš, najdeš šťastie a lásku.

(Vily za znenia hudby odchádzajú preč.)

Kráľ: *(Zatlieska rukami a zvolá.)* Radca, radca, kde si?

Radca: Čo si želáš, kráľ môj? *(Ukloní sa.)*

Kráľ: Radca, prikáž odstrániť z celého nášho kráľovstva všetky vretená, kolovrátky i krosná. V našom kráľovstve sa nikdy nebude priať a tkať! Už žiadne vretená a kolovrátky! Nikdy!

Radca: Ako rozkážeš, kráľ môj. *(Ukloní sa a odíde spolu s kráľom a kráľovnou.)*

Rozprávač: Čas bežal a Ruženka rástla. Je múdra, dobrosrdečná, samý smiech a krása. Víly splnili všetky želania. Je z nej roztomilá a spanilá dievčina.

(Zaznie hudba. Vchádza Ruženka. V ruke drží kvety a tancuje.)

Ruženka: Aký je dnes krásny deň. Moje milé ružičky, viete, že mám narodeniny? Práve dnes mám pätnásť rokov a na moju počesť sa chystá veľká oslava.

(Ďalej tancuje. Medzitým vojde zlá víla s vretienkom a šatkou na hlave, prezlečená za starenku. Ruženka príde ku nej.)

Ruženka: Dobrý deň starenka. Čo to máte?

Zlá víla: Vretienko, dievčička, vretienko. Pozri. *(Vretienkom pichne Ruženku.)*

Ruženka: Ach, starenka, veď to bolí.

(Padne na zem. Zaspí. V pozadí zaspí kráľ, kráľovná, radca. Zlá víla sa škodoradostne zasmieje a odchádza. Prichádzajú tanečnice a dobré víly a tancujú okolo Ruženky na melódiu piesne Šípová Ruženka, ktorú spieva Š. Skrúcaný. My sme si vytvorili veľké ružové kry z kartónu, tými víly a tanečnice obložili Ruženku tak, aby ju nebolo vidno, akoby ju obrástli ruže, a odídu.)

Rozprávač: Nad zámkom vládnu strašné kliatby. Ruže a trne obrástli hradby. Zatíchli nádvorcia, komnaty, sály. Ľudia sa k hradu priblížiť báli. Sto rokov nevidno človeka, no princ sa už blíži zďaleka.

(Prichádza princ. Prechádza javiskom a pozerá na zakliate kráľovstvo. Stretne starenku, ktorá zbiera bylinky.)

Princ: Dobrý deň, starenka, čo je to tam v diaľke?

Starenka: Jaj, syn môj, to je hrad. Povráva sa, že pred sto rokmi zlá víla zakliala krásnu princeznú, aby zaspala naveky.

Princ: Ten príbeh som už počul. Starenka, a je naozaj pravdivý?

Starenka: Veru hej. Ruženku môže vyslobodiť len princ s dobrým srdcom. *(Starenka odíde.)*

Tri víly zo zákulisia: Ruženka spala sto rokov, sto rokov, sto rokov, Ruženka spala sto rokov dlhý sen. I prišiel ku nej kráľovič, kráľovič, kráľovič, i prišiel ku nej kráľovič, riekol jej.

(Motív zo známej pohybovej hry.)

(Princ vytasí meč a zvolá.)

Princ: Neboj sa, Ruženka, ja ťa vyslobodím. Všetko trnie vysekám, nájdem ťa a oslobodím.

(Otočí sa smerom k spiacemu kráľovstvu a mečom naznačuje sekacie ruží. Oslobodzuje Ruženku. Odhadzuje ruže nabok.)

Princ: Ach, aká je krásna.

(Skloní sa nad Ruženku a pobožká ju. Ruženka otvorí oči. V pozadí sa zobudí i kráľ, kráľovná a radca.)

Ruženka: Kto si?

Princ: Som princ zo susedného kráľovstva a oslobodil som ťa z tvojej storočnej kliatby.

Ruženka, si opäť mladá, krásna a slobodná. *(Ruženka mu podá ruku a idú ku kráľovi a kráľovnej.)*

Kráľ a kráľovná: Ruženka, dcérenka naša. *(Objímajú sa.)*

Kráľ: Ďakujem ti, princ, že si vyslobodil našu dcéru a celé naše kráľovstvo.

Rozprávač: Radosť a šťastie sa do zámku vrátilo, všetko zlé sa na dobré obrátilo. Princ zlú kliatbu zrušil, kráľ veselú svadbu strojil. Na veži zazvonil zvonec a našej rozprávky je koniec.

Všetci: I bola svadba v paráde, v paráde, v paráde, i bola svadba v paráde na hrade.

Hudba. Všetci tancujú.

ÚLOHY K TEXTU:

1. Čo veštila prvá víla?

2. Čo veštila druhá víla?

3. Čo veštila zlá víla?

4. Čo veštila tretia víla?

5. Čo všetko dali z hradu odstrániť?

6. Kto vyslobodil princeznú?

O rybárovi a zlatej rybke

Postavy: rybár, rybárka, zlatá rybka

Rybár: More, more, more sivé, daj nám rybku suchej skyve, buď k nám more milostivé.

Rybárka: (*Perie pri starom koryte.*)

Rybár: (*Ťahá z vody sieť a berie do ruky zlatú rybku.*)

Zlatá rybka: Pust' ma, starček, pust' ma šíre more, vykúpim sa, urobím všetko, čo len chceš.

Rybár: Netreba mi výkupného, Zlatá rybka, plávaj si, kam len chceš.

Rybárka: (*Odíde k rybárovi.*) Ty hlupák hlúpy, starý. Či si nevidel, že je to zázračná rybka!

Hneď a naraz ju zavolaj a vypýtaj si od nej nové koryto. Staré nám už slnko rozsušilo.

Rybár: Rybka, Zlatá rybka, ukáž sa mi ukáž!

Zlatá rybka: Tu som, starček, k tvojim službám.

Rybár: Zmiluj sa na do mnou, Zlatá rybka, moja žena chce nové koryto, lebo staré nám už slnko vysušilo.

Zlatá rybka: Netráp sa starček, bude mať, čo si želá.

Rybárka: Či nevidíš, ty stavec hlúpy, že nám rybka naozaj dá čo si želáme. Tak ja si teraz želim nielen nové koryto, ale aj nový domec s dubovými vrátami, ten starý je už vetčný, že sa nám čo nevidieť nad hlavou rozsype.

Rybár: Rybka, Zlatá rybka, ukáž sa mi, ukáž!

Zlatá rybka: Čo si želaš starček?

Rybár: Nehnevaj sa, Zlatá rybka, ale mojej žene nestačí nové koryto, chce aj nový domec s dubovými vrátami.

Zlatá rybka: Netráp sa starček, bude mať, čo si želá.

Rybárka: Ach ty hlava hlúpa, dubová, ako tie vráta dubové na novom domci! Zavolaj rybku, povedz jej že nechcem, byť viac sedliačkou, ale chcem byť šľachtičnou.

Rybár: Rybka, Zlatá rybka: ukáž sa mi ukáž!

Zlatá rybka: Netráp sa starček, želaš si niečo?

Rybár: Nie ja, Zlatá rybka: moja žena nechce byť viac sedliačkou, ale chce byť šľachtičnou.

Zlatá rybka: Netráp sa dobrý starček, bude, ako si želá.

Rybárka: Sluhom mi budeš, paholkom, ale prv než ťa stráže odvedú, zavolaj rybku, lebo ja chcem byť nie šľachtičnou, ale cárovnou!

Rybár: Rybka, Zlatá rybka, ukáž sa mi, ukáž!

Zlatá rybka: Čo že ťa trápi, dobrý starček?

Rybár: Nuž, čože by ma netrápilo, keď vidím ako mi starká spišnela. Už sa jej zunovalo byť

šľachticnou, ale chce byť cárovnou!

Zlatá rybka: Stane sa starček. Netráp sa.

Rybárka: Nie, ani cárovnou mi byť nestačí. Chcem sa stať silnou morskou panovníčkou, aby sa mi klaňalo všetko nielen na zemi ale aj v mori. To si želim, to nech mi rybka splní!

Rybár: Rybka, Zlatá rybkaaaaaaaaaaaaaa!(*More zúri.*)

Zlatá rybka: Čo si želaš, starček dobrotivý?

Rybár: Ách rybka, zlatá rybka, mojej starkej sa už nežiada byť cárovnou, chce sa stať silnou morskou panovníčkou, aby sa jej klaňalo všetko nielen na zemi, ale aj v mori.

Zlatá rybka: Priveľmi spyšnela, chcela by žiť bez práce, iba rozkazovať, mať krásne paláce, nad ľuďmi panovať, v celkom svete vládnuť. Kto chce žiť bez práce, bez lásky k ľuďom, ten sa sám odsúdi, stane sa bedárom!

Rybár: (*Ohromený zastane, obráti sa k moru a ďakuje.*)

Ďakujem ti, more modrosivé,

že si ku mne také milostivé.

ÚLOHY K TEXTU:

1. Akú vlastnosť mala zlatá rybka?

2. Aký bol rybár?

3. Akú vlastnosť mala rybárka?

4. Čo všetko chcela mať rybárka?

5. Bol rybár za dary rybke vďačný?

6. Ako rybka potrestala rybárku?

Biely sen

Osoby: dievčatko, 1.trpaslík, 2.trpaslík, Snehulienka, lesné zvieratka

Scéna: Zimná krajina, stromčeky

Dievčatko: *(Spieva: „Padajú biele hviezdičky, na pole, na les, na kričky, najkrajšiu hviezdu za sničky ja Snehulienke dám. Slniečkový lúčik zlatý, jagavé mi utká šaty, pantofličky z bielej vaty pre rozprávku už mám“.)*

Dievčatko: Keby som len vedela, či idem správne. Tamto za tými jedľami by mal byť Snehulienkin domček.

1.trpaslík: Stoj!

2.trpaslík: Tu sa začína Snehulienkina rozprávková krajina.

Dievčatko: To je dobre, veď ja práve Snehulienku hľadám.

3. trpaslík: Čo od nej chceš?

Dievčatko: Krásny biely sen.

1.trpaslík: Sen? To som ešte nepočul, aby niekto chcel od Snehulienky sen. Sny predsa rozdáva noc.

Dievčatko: Lenže mne dáva stále iba smutné sny a ja by som chcela veselé.

2.trpaslík: Kto ti poradil, aby si išla za Snehulienkou?

Dievčatko: Táto snehová hviezdička. Keď som raz v noci plakala, lebo sa mi zase sníval smutný sen, sadla si hviezdička na okno a povedala: Zanes ma Snehulienke a ona pošle krásny biely sen.

3.trpaslík: Pustíme ju?

1.trpaslík: Takto predsa nemôže ísť.

Dievčatko: Ja viem. Slniečko, slniečko, utkaj mi rozprávkové šaty. *(Odbehne do zákulisia.)*

2.trpaslík: *(Telefonuje.)* Haló, Snehulienka? Je tu jedno dievčatko a má neobyčajnú žiadosť. Chce si vypýtať biely sen. Áno, od Teba, chce, aby si jej ho poslala. Prídeš sem? Dobre. Zabavíme ju.

Dievčatko: *(Vracia sa oblečená v pláštiku.)* Som pripravená.

3.trpaslík: Ale do rozprávkovej krajiny sa platí vstupné!

Dievčatko: Aha, veď nesiem hviezdičku.

1.trpaslík: To je pre Snehulienku. Ale čo dáš nám?

Dievčatko: *(Zamyslí sa.)* Mohla by som vám zatancovať?

Trpaslíci: Áno, áno, to bude pekné.

(Dievčatko tancuje, na konci zaspí. Prichádza Snehulienka, trpaslíci idú k nej.)

Trpaslíci: Zaspala.

Snehulienka: To som práve chcela. Teraz jej pripravíme ten biely sen. Podťe, podťe, pripravíme dievčatku biely sen. Keď sa ráno prebudí v postieľke, bude sa tešiť zo svojho prvého bieleho sna.

(Snehulienka volá lesné zvieratká. Všetky sa pochyťajú za ruky, točia sa a spievajú.)

„Vetrík nám bude piesne hrať, zazvoní biela inovat', sto zázrakov sa môže stať, svet bude plný zmien. Vstaň, dievčatko, hybaj s nami, volajú ťa dobrí známi, môžeš tu pod vetvičkami snívať svoj biely sen.“

ÚLOHY K TEXTU:

1. Koho hľadalo dievčatko?

2. Kto jej to poradil?

3. Čo chcelo od Snehulienky?

4. Čo nieslo dievčatko pre Snehulienku?

5. Čo dievčatko malo pre trpaslíkov?

6. Kedy jej Snehulienka pripravila biely sen?

7. Kto pomohol pripravovať Snehulienke sen?

8. Kde sa dievčatko prebudilo?

Kocúrik Pazúrik

Postavy: rozprávač, kocúrik Pazúrik, mačička, myš, myšky, psíček Rexo

Scéna: rozprávač stojí na pravo všetko sleduje, rozpráva pomaly. Robí pauzy, aby sa stihli herci presúvať. Kocúrik leží v posteli - spí, malá myš beáa okolo neho, vyleje mlieko a bžli sa schovať.

- Rozprávač:** Kocúrik Pazúrik lenivec veľký,
neskoro vstáva vždy z postieľky.
V dome zatiaľ šarapata,
vyvádza malá myš strapatá.
Prekotila misku s mliekom,
skončí sa raj týmto rokom.
Len čo suchne perina
beží myš do komína.
(Kocúrik pomaličky vstáva, umýva si oči vodou.)
- Kocúrik:** Mňááááú, mňááááú... kto ma budí?
bííí tá voda studí.
Kde mám teplé mliečko? *(Zbadá, že miska je prázdna.)*
Povedz mi slniečko! *(Pozerá na slnko, rozpráva sa s nim.)*
(Do domu beží mačička a kričí.)
- Mačička:** Jáááj kocúrik Pazúrik,
počula som nejaký krik.
Z komína sa ozývalo, *(Rozpráva potichu, schová sa za kocúrika.)*
haló, haló - haló, haló...
- Kocúrik:** Nepočul som veru, *(Mávnú rukou.)*
do noci som lepil myšiu dieru. *(Ukáže na dieru.)*
A ty počuj ...ty si mlieko pojedla?
(Zdvihne prst, zdvihne misku a ukazuje ju mačke.)
Stálo hneď tu povedľa.
- Myš:** Ejha skončím zle ja veru, *(Drží si hlavu, hovorí tichšie.)*
dokonca ...mám zalepenú dieru!! *(Nahlas.)*
- Mačička:** Hííí...počuješ to? *(Preľakne sa.)*
- Kocúrik:** Ktože,... ktože je tam? *(Podíde ku komínu.)*
Neboj sa mačička nik neublíži nám. *(Otočí sa k mačke.)*

Asi iba sadze padli...

Myš: Hapčiiiiik (*Nahlas.*)

Mačička: Žiadne sadze veru tak,
do komína spadol veľký vták. (*Vykrikuje.*)

Myš: Vtááááák? Bojim, kto mi príde na pomoc?
(*Hovorí si sama pre seba a bojzливо.*)
Zostanem v jeho hniezde celý deň aj noc?

Kocúrik: Kto to stále hovorí...(*Čuduje sa kocúrik.*)
veď v komíne ani nehorí.
Pod' mačička ideme, (*Vezme mačku za ruku a ťahá ju von.*)
posilu na to čudo vezmeme.

Rozprávač: Len čo odišli Pazúrik a mačička,
vyliezla z komína malá myšička. (*Myška pomaly vylieza.*)
Tešila sa, radostila, (*Vyskakuje.*)
trochu si aj zanôtila (*Tu začne myška spievať.*)

Myš: Pod', pod', pod sa hrať
s myškou dobrodružstvo zažívať.
(*Točí sa a vyskakuje, môže opakovať viackrát.*)

Rozprávač: Začuli spev kamarátky - myšky (*Myška stále poskakuje.*)
pribehli hneď ticho ani mušky.
(*Sprava, zľava po špičkách cupkajú ďalšie myšky.*)

Myšky: Ahoj myška, čo to stváraš, nebojíš sa kocúra? (*Stoja všetky okolo nej.*)

Myška: Kocúr s mačkou práve vyšli zo dvora. (*Ukazuje von.*)
Nuž len poďte kamarátky,
vymyslíme dáke hrátky.

Myšky: Zahráme sa slepú babu.
Takú dáme teraz radu.
(*Zaviažu myške oči a ona ich naháňa - pokrikujú, výskajú.*)

Myš: Ja som hladná, poďme jesť. (*Dá si dolu šatku.*)
Hlava sa mi začne pliesť. (*Ukazuje ako sa jej motá hlava.*)
(*Myšky začnú chodiť hore dolu a vyťahovať poschovávané jedlo.*)

Rozprávač: Všetky skrinky otvárali.
do sýta sa napchávali. (*Sedia na zemi a jedia.*)
Všakovaké dobroty,

skákali im do noty.

Myšky: Mňam, mňam, mňam, (*Ukazujú publiku.*)
syru máme plnú dľaň.

Rozprávač: Keď sa takto najedli,
jedna vedľa druhej poľahli. (*Pomaly sa uložia a spia.*)
Nerobili už žiadny krik..
No len prišiel Pazúrik....
(*Prichádzajú kocúrik, mačička a vedú si posilu – psíka.*)
(*Kocúrik vysvetľuje za dverami psíkovi a mačke.*)

Kocúrik: Rexo začneš štekať, (*Psík zahavká.*)
mačka bude škriabať. (*Mačka vystrčí pazúriky.*)
Ja si vrece pripravím, (*Ukazuje na vrece.*)
do neho ho posadím.
(*Psík vysvetľuje ako vojdú dnu a ako skočia.*)

Psík: Dvere tíško otvoríme,
všetci naraz vyskočíme.
Raz-dva akcia,
čudo nech sa v mechu zvíja.

Rozprávač: Pazúrik tíško dvere otvoril, (*Kocúrik pomaly otvára dvere.*)
s kamarátmi vyskočil... (*Všetci traja veľkým skokom skočia do izby.*)
To vám bola veľká zrada,
(*Nemo stoja a pozerajú na myši s otvorenými ústami.*)
a aká prišla potom zvada...
(*Psík sa začne smiať, ťahá kocúrikovi vrece z rúk a hovorí.*)

Psíček: Kocúrik Pazúrik hrôza a smiech,
nepostačí veru taký malý mech.
Tebe v hlave veru straší, (*Klepe kocúrikovi na hlavu.*)
veď máš doma plno myši. (*Prechádza sa pomedzi spiace myši.*)

Rozprávač: Nezmožil sa kocúr na slovo, (*Chcel niečo povedať.*)
lebo kamaráti vysmiali ho nanovo. (*Mačka a psík ukazujú prstom na kocúrika a smejú sa a priskočí k myškám a zakričí.*)

Kocúrik: Myši vstávať,
chcem vidieť vaše chvostíky v pazúrikoch mávať.
Strapatá myš ty si nezbedník, (*Chytí myš za plece a hrozí sa jej.*)

nepomôže ti už nik. *(Všetci začnú pobeťovať a kričať - myšky:jajajajaaaaj
...3kamaráti: chytíme vás.)*

Rozprávač: Schytila sa trma-vrma veľká,
kričia myšky:

Myšky: Kde je nejaká dierka?

Myš: Kamarátky myšky skončíme zle veru,
v noci Pazúrik zalepil i poslednú dieru.
(Chytili všetky myšky, všetky ich poukladali na kopu.)

Rozprávač: Pazúrik, Rexo a mačička,
pochytali myšky, naložili do vozíčka.
A tak voľky-nevoľky
neposedné myšky zapísali do škôlky.
Aby sa tam správať priučili,
nikomu nič neničili.
(Všetci v rade spievajú.)

Všetci: Pod', pod', pod' sa hrať
s nami dobrodružstvá zažívať.
Pod', pod', pod' sa hrať,
budeš vystrájať.
Pod', pod', pod' sa hrať
v divadielku naučíš sa ako pracovať.

ÚLOHY K TEXTU:

1. Aký bol kocúrik?

2. Čo vyparátili myši?

3. Kto myšky pochytal?

4. Kam ich zapísali?

Ukážka divadielka v našej škole.

